

Štyri ročné obdobia

Kántrové dni, ktoré pripadajú na stred, piatok a sobotu rovnakého týždňa, sa objavujú v spojení s prirodzenými ročnými obdobiami. História kántrových dní nás privádza k samotným počiatkom kresťanstva. Starý zákon predpisuje štvornásobný pôst ako súčasť zasvätenia roka (Zach 8, 19). Okrem týchto sezónnych nariadení sa v čase Ježiša v Palestíne zbožní Židia postili každý pondelok a štvrtok - odtiaľ pochádza aj poznámka farizeja o pôste dvakrát týždenne sa postím v podobenstve o ňom a mýtnikovi (Lk 18, 12). Prví kresťania upravili obidva z týchto zvykov.

Didache, dielo, ktoré svojím vekom možno aj predchádza niektoré knihy Nového zákona, nám hovorí o palestínskych kresťanoch v 1. storočí, ktorí sa postili každú stred a piatok: v stred, keďže vtedy bol zradený Kristus a v piatok, keďže v ten deň bol ukrižovaný. V treťom storočí kresťania v Ríme začali označovať niektoré z týchto dní za sezónnu modlitbu, sčasti ako napodobnenie hebrejského zvyku a tiež aj ako odpoveď na pohanské festivaly prebiehajúce približne v rovnakom čase.

Tak sa zrodili kántrové dni. Navyše, upravením dvoch židovských pôstov stelesňujú kántrové dni Kristovo vyhlásenie, že neprišiel, aby zrušil Zákon, ale aby ho naplnil (Mt 5, 17). Toto naplnenie Zákona je kľúčovým, pretože nás učí niečo podstatné o Bohu, o Jeho vykupiteľskom pláne s nami a povahe sveta. Tak v prípade hebrejských sezónnych sviatkov ako aj kresťanských kántrových dní sme pozvaní uvažovať o zázraku ročných období a ich vzťahu k Stvoriteľovi.

O štyroch ročných obdobiach napríklad možno povedať, že individuálne naznačujú blaženosť Neba, kde je „jarná krása, letná jasnosť, hojná jeseň, zimný odpočinok.“ Slovenský názov kántry súvisí so slovom kántriť, ničiť, lebo sú to dni modlitieb

pôstneho sebazapierania a dobrých skutkov, čo skutočne ničí v nás hriechne náruživosť. Niekde ich volajú aj Suché dni, lebo v minulosti veriaci prežívali tieto dni o suchom chlebe a vode. Liturgický rok ako celok predpokladá prirodzený rytmus prírody. Tu však neslávime samotné prírodné fenomény, ale nadprirodzené tajomstvá, ktoré evokujú. Prosebné dni pripomínajú prírodu, ale zväčša v svetle jej poľnohospodárskeho významu (teda, zoči-voči jej obrábaniu človekom), a nie takpovediac samú o sebe.

Kántrové dni potom vystupujú ako jediné dni v nadprirodzených obdobiach Cirkvi, ktoré pripomínajú ročné obdobia prírody. Je to teda vhodné, lebo keďže liturgický rok každoročne obnovuje naše začlenenie do tajomstva vykúpenia, mal by mať istú špeciálnu zmienku o práve tej veci, ktorá milosť zdokonaľuje. Okrem spomienky na ročné obdobia prírody, každé zo štyroch kántrových dní prijíma aj charakter liturgického obdobia do ktorého sú začlenené. Pôstne kántrové dni nám umožňujú spojiť jarné obdobie kedy musí semeno odumrieť, aby prinieslo nový život s pôstnym umŕtvovaním nášho tela. Cirkev toto koná liturgickým slávením „Štyroch období“, kántrovými dňami.

Všeobecné smernice pre liturgický rok uvádzajú, že v týchto dňoch Cirkev prosí Pána za rozličné ľudské potreby, najmä za zemskú úrodu a požehnanie pre ľudskú prácu a verejne ďakuje Bohu. Biskupské konferencie majú určiť čas a spôsob slávenia kántrových dní a prispôsobiť ich slávenie miestnym potrebám veriacich.

Konferencia biskupov Slovenska určila jarné kántrové dni v týždni po Prvej pôstnej nedeli, letné v týždni pred nedeľou Zoslania Ducha Svätého, jesenné v treťom septembrovom týždni (po sviatku Povýšenia svätého Kríža) a zimné kántrové dni v druhom adventnom týždni. Závazný je len jeden z troch dní: streda, piatok, sobota.

Blahoslavený, kto nechodí podľa rady ničomníkov, na ceste hriechnych nestojí a nesadne, kde sedí posmievač. V zákone Božom sa mu zaľúbilo a dňom i nocou o ňom premýšľa.

Ako strom bude, pri vodách zasadený, čo načas nesie úrodu a nezhadzuje listy a pod rukou mu dielo rozkvitá.

Však bohaprázdni - kdeže! Tých ako plevy porozvievajú vietor. Tí neobstoja na súde, neprejde kruhom spravodlivých hriechy.

Lebo Boh stráži cesty spravodlivých. No cesta zlých sa končí v záhube.

Chuť pôstneho obdobia

Pred niekoľkými mesiacmi priniesla televízia filmový medailón o známom športovcovi – futbalistovi. Vysielali živé zábery z jeho rozlúčky s kariérou. Plný štadión, burácajúce davy, skandujúci priaznivci – ovácie, pri ktorých človek cíti zimomriavky. Hlavný aktér slávnosti bol známy nielen ako skvelý hráč, ale aj ako človek, ktorého sprevádzali škandály, najmä vo vzťahu k drogám. Diego Armando Maradona! O ňom je reč. Jediným gestom umlčal davy, so slzami v očiach pristúpil k mikrofónu a povedal: „Všetko zlé ľutujem. Ja som zhrešil a sklamal, no futbal musí zostať čistou hrou...“ Ktovie, či to myslel vážne, ktovie, či sa pod jeho slzy nepodpisalo aj herecké nadanie, ktorým sa na ihrisku vyznačoval tiež. V každom prípade, takíto skvelí hráči sa nerodia každý deň.

Začína sa Pôstne obdobie. Kresťan má úlohu prehodnocovať život. Slzy pokánia nie sú na škodu, nemusia byť sprevádzané publicitou. No tiež nesmú byť iba hereckým výkonom hodným tragédia. Kresťan môže zvolať: „Som hriešny, mnoho ráz som sklamal, no evanjelium ako čistota naslovovzatá musí zostať!“ Nechce revidovať evanjelium, ale svoje zmýšľanie. Všetky vzťahy na svete by sa zlepšili, ak by ľudia skúmali najprv seba, ak by vyťahovali najprv brvná zo svojho oka, ak by sa vyznačovali náročnosťou na seba.

Svätý Otec Benedikt XVI. v posolstve na Pôstne obdobie pripomenul, že kresťan má „prekontrolovať všetky chute svojej prirodzenosti, lebo tá je nakazená hriechom“. Svoje „chute“ máme podrobiť prieskumu. Nemusí ísť iba o chute vo vzťahu ku gastronómii, ale aj o naše verejné či skryté chůtky v oblasti morálnej. Pod strojeným povrchom masky zrelého kresťana občas vidieť zárodky či pokročilé prejavy rozmanitých „chůtok“ urážajúcich ľudskú dôstojnosť. Tam treba začať – od seba. Najprv pestovať chuť na všetko ušľachtilé, kde vrcholom ušľachtlosti je sám Boh. On bude potom riadiť všetky naše chute a usmerňovať túžby. Vynechať Boha z tejto činnosti by znamenalo vystaviť sa riziku zvrátenosti. Meradlom našich chutí má byť Ježiš, ktorého „Duch hnal na púšť“.

Zvoľme si dobrovoľnú cestu pôstnej púšte, aby sme svoje chute usporiadali, korigovali, usmerňovali a riadili najmä túžbou po Bohu a večnej spáse. Evanjelium musí zostať, zmiznúť musí iba zloba. Zostať má aj človek, ktorý je uzdravený púšťou a je pripravený začať nový život.

ŠTEFAN VITKO

Naplnený čas

„Všetko má svoj čas a svoju chvíľu každé úsilie pod nehom,“ vraví Kazateľ (Kaz 3, 1). Mávame však pocit, že to azda platilo v iných dobách. Zdá sa nám, že na nič nemáme čas, rozhodne nie ten, ktorý by sme práve potrebovali. Bývame nervózni, kedykoľvek sa stíšime k modlitbe, pretože máme pocit, že by bolo treba robiť čokoľvek iné. Ale nakoniec sa nám čas drobí pod rukami: stále niečo robíme, ale nezdá sa nám, že by bol náš čas naplnený: „Hľadel si za množstvom, a bolo z toho málo; dovezli ste to domov, a odľúkol som to. Prečo? - hovorí Pán zástupov. Pre môj dom, ktorý je pustý, kým každý z vás beží do svojho domu“ (Ag 1, 9).

Ježiš, ktorý bol na roztrhanie, koľkokrát nemal čas sa ani najesť alebo sa v pokoji vyspať. A pokojne odchádzal na celé hodiny, aby bol sám s Otcom v modlitbe. Neľutoval ten čas, aj keď mohol kázať alebo uzdravovať či vyháňať démonov. Neľutoval čas, ktorý strávil v modlitbe.

Vojtěch Kodet, O.Carm, ThD „Učenie“

Sväté omše v týždni po 1.pôstnej nedeli (B)

27.II. pondelok « Missa Tridentina »

17.00 *Nebude*

28.II. utorok

17.00 *Za Ľ Františka a Annu Hukových*

29.II. streda

17.00 *Za Ľ Jozefa Minárika (5. výročie) a rodičov Antona a Helenu*

1.III. štvrtok – prvý štvrtok

16.00 *Adorácia za duchovné povolania z našej farnosti*

16.00 *Prvopiatková spoveď*

17.00 *Za duchovné povolania z našej farnosti*

2.III. piatok - Prvý piatok

16.00 *Prvopiatková spoveď*

16.15 *Križová cesta*

17.00 *Za Ľ Magdalénu Parajkovú*

3. III. sobota – Fatimská sobota

08.00 *Za farníkov*

08.30 *Fatimský rozjímavý ruženec a zasvätenie sa Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie*

Upratovanie kostola č.d. 229-253

4.III. Druhá pôstna nedeľa (B)

08.00 *Za Ľ Michala a Teréziu Hábelových a deti*
Lektori: Jelínková L., Hrdlovičová E.

10.00 *Za farníkov*

Lektori: Bublavý M., Bublavý M.

14.00 *Križová cesta, výmena ružencových tajomstiev*

Liturgický kalendár

27.II. pondelok sv.Gabriel od Bolestnej Matky, akolyta

28.II. utorok sv. Roman, opát

29.II. streda sv.Hilár, pápež - kántry

1.III. štvrtok sv.Albín, biskup – **Prvý štvrtok**

2.III. piatok sv.Simplicius, pápež – **Prvý piatok - kántry**

3.III. sobota sv.Kunigunda – **Fatimská sobota - kántry**

V budúcom týždni v stredu piatok a v sobotu, sú jarné kántrové dni.

Obsah jarných kántrových dní: Príprava na pokánie a na sviatosť zmierenia a činorodá láska k blížnemu.

Slovo na dnes

„A vo vašich srdciach nech vládne Kristov pokoj“ (Kol3,15).

„Skúsenosť vám ukáže, že pokoj, ktorý rozmnoží vo vašej duši milosrdenstvo, lásku k Bohu a blížnemu, je najpriamejšia cesta k večnému životu.“ Juan de Bonilla, 16. st.

Naša doba je dobou zmätku a nepokoja. Táto tendencia, taká zjavná v každodennom živote súčasného človeka, sa veľmi často prejavuje aj v kresťanskom a duchovnom živote. Naše hľadanie Boha, svätosti, služby blížnemu je tiež často plné nepokoja a úzkosti miesto dôvery a pokoja, ktoré by nás naplňali, keby sme zotrvali v postoji malého dieťaťa, ako žiada evanjelium.

Preto je pre nás podstatné, aby sme jedného dňa pochopili, že cesta k Bohu a k požadovanej dokonalosti je oveľa účinnejšia, kratšia i pohodlnejšia, ak sa postupne naučíme zachovávať v každej situácii hlboký pokoj v srdci. Vtedy sa totiž srdce otvára Duchu Svätému a Pán svojou milosťou vykoná v nás oveľa viac, ako by sme mohli urobiť vlastným úsilím.

Toto sa vám pokúsime sprostredkovať na pokračovanie.

Vnútny pokoj - cesta k svätosti

Bezo mňa nemôžete nič urobiť!

Abyste sme pochopili, aké je pre rozvoj kresťanského života dôležité získať a zachovať si v čo najväčšej miere pokoj srdca, musíme byť pevne presvedčení predovšetkým o tom, že všetko dobro, ktoré môžeme urobiť, pochádza od Boha a jedine od neho. „Lebo bezo mňa nemôžete nič urobiť,“ povedal Ježiš (Jn 15,5). Nepovedal „nemôžete toho urobiť veľa“, ale „nemôžete nič urobiť“. Je pre nás dôležité, aby sme boli pevne presvedčení o tejto pravde. Boh často bude musieť dopustiť na nás veľa neúspechov, skúšok a ponížení, aby táto pravda prenikla do nás nielen na úrovni rozumu, ale ako skúsenosť celej bytosti. Keby Boh mohol, ušetril by nám všetky tieto skúšky. Sú však nevyhnutné, aby sme sa presvedčili, že sme úplne neschopní konať dobro sami od seba. Svedectvá všetkých svätých potvrdzujú, aké je pre nás nevyhnutné získať toto poznanie. Ono je skutočne prepotrebnou predohrou ku všetkým veľkým veciam, ktoré Pán mocou svojej milosti v nás vykoná. Práve preto sv. Terezka z Lisieux hovorievala, že najväčšou vecou, ktorú Pán urobil v jej duši, bolo to, že „jej dal poznať jej malosť, jej bezmocnosť“.

Ak sa vážne zamyslíme nad slovom Jánovho evanjelia, ktoré sme citovali vyššie, pochopíme, že základným problémom nášho duchovného života je: ako nechať Ježiša konať vo mne? Ako umožniť Božej milosti, aby nerušené účinkovala v mojom živote?

Zásadne by sme sa nemali nútiť do množstva vecí iba na základe vlastných rozumových úvah, plánov, skúseností atď., nech by šlo o čokoľvek, na prvý pohľad akokoľvek dobré. Skôr sa máme pokúsiť zistiť, aký je stav našej duše, aké sú postoje nášho srdca, duchovné podmienky, ktoré umožnia Bohu pôsobiť v nás. Jedine takto prinesieme ovocie, ktoré zostane (porov. Jn 15,16).

Na otázku: Čo robiť, aby sme umožnili Božej milosti nerušené pôsobiť v našom živote? Niet jednoznačnej odpovede, niet všeobecného receptu. Na vyčerpávajúcu odpoveď by sme potrebovali celú úvahu o kresťanskom živote, kde by sa hovorilo o modlitbe (najmä o modlitbe srdcom, nevyhnutnej z nášho hľadiska), o sviatostiach, o očisťovaní nášho srdca, o poslušnosti voči Duchu Svätému atď. a o všetkých prostriedkoch, skrze ktoré môže Božia milosť preniknúť do nás hlbšie.

V tomto dielku nemienime obsiahnuť všetky spomínané témy. Zameriame sa iba na jeden prvok z odpovede na vyššie položenú otázku. Vyberáme ho preto, lebo je najdôležitejší. Navyše je veľmi málo známy a v konkrétnom živote ho väčšina kresťanov zanedbáva, a to i tí najúprimnejší veriaci.

Základná pravda, ktorú by sme chceli predložiť a rozvinúť, znie: aby sme Božej milosti umožnili v nás pôsobiť a vykonať v nás (samozrejme v spolupráci s našou vôľou, rozumom, schopnosťami) všetky dobré skutky, ktoré pripravil Boh, aby sme ich konali (porov. Ef 2,10), najdôležitejšie je nadobudnúť a zachovať si vnútorný pokoj, pokoj srdca.

Pre lepšie pochopenie nám môže poslúžiť nasledujúci obraz (pravda, každé prirovnanie trochu pokrivkava). Predstavme si hladinu jazera, nad ktorou svieti slnko. Ak bude hladina tichá a pokojná, slnko sa na nej bude odrážať takmer dokonale. A čím bude jazero pokojnejšie, tým bude obraz dokonalejší. Naopak, ak bude hladina nepokojná, sčerená, slnko sa nebude dokonale odrážať.

Podobne je to aj s našou dušou vo vzťahu k Bohu: čím je tichšia, pokojnejšia, tým viac sa v nej odráža Boh, tým viac sa jeho obraz vtláča do nás, tým väčšmi nás jeho milosť preniká skrz-naskrz. Naopak, ak našou dušou zmieta nepokoj, Božia milosť v nej môže pôsobiť oveľa ťažšie. Všetko dobro, čo môžeme urobiť, je len odrazom tohto základného Dobra, ktorým je Boh. Čím je naša duša pokojnejšia, vyrovnanjšia, odovzdanejšia, tým väčšmi sa toto Dobro prenáša na nás a skrze nás aj na ostatných. „Pán dá silu svojmu ľudu, Pán požehná svoj ľud pokojom,“ hovorí Písmo (Ž 29,11).

Boh je Bohom pokoja. Hovorí a koná v pokoji, nie v nepokoji a rozorvanosti. Spomeňme si na skúsenosť proroka Eliáša na Horebe: Boh nebol ani vo víchrici, ani v zemetrasení, ani v ohni, ale v šepote tichého vánku (porov. 1 Kr 19)!

Často sa zmietame v nepokojoch a robíme si starosti, pretože chceme všetko riešiť sami. A zatiaľ by bolo oveľa účinnejšie zotrvať v pokoji pod pohľadom Boha a nechať ho, aby on pôsobil a konal v nás svojou múdrosťou a mocou. „Lebo toto hovorí Pán, Jahve, Svätý Izraelov: Návratom a pokojnosťou budete oslobodení, v tichosti a dôvere je vaša sila, ale nechceli ste“ (Iz 30,15).

Naše úvahy nie sú, prirodzene, výzvou k lenivosti a nečinnosti, ale k činnosti, niekedy až priveľkej. Táto činnosť sa však má uskutočňovať vnuknutím Ducha Svätého, ktorý je duchom lahodným a pokojným, a nie v duchu nepokoja, rozorvanosti, prílišného náhlenia, ktorý je príčasto práve naším duchom. Naša horlivosť, dokonca aj horlivosť pre Boha, je často zle chápaná. Sv. Vincent z Pauly, človek, ktorého by sme mohli najmenej podozrievať z lenivosti, hovorieval: „Dobro, ktoré koná Boh, sa deje skrze neho takmer bez toho, aby si to človek uvedomil. Mali by sme sa skôr nechať pretvárať, ako sami tvoriť.“

Jacques Philippe „Hľadaj pokoj a zotrvaj v ňom“

Milujte aj svojich nepriateľov (Mt 5, 43 - 48)

Odplata láskou. Znova niečo neslýchané. S každým človekom, aj takým, ktorý si lásku nezaslúži a nie je jej hoden, treba zaobchádzať s láskou.

Kde sa skrýva Kristus? V blížnom. On je ten Samaritán, bezdomovec. Most k bratskej láske v Kristovom zmysle je vytvorený skutočnosťou, že čo on urobil pre mňa, urobil pre každého. To je identita lásky, ktorá prechádza od Boha a spolu s Bohom na blížneho.

Samotný Boh hovorí nasledovníkom, že musia pozdraviť a požehnať aj tých, ktorí im sťažujú a strpčujú život. Všetkých tých, ktorí vás urážajú, trápia, ubližujú vám, musíte milovať. Keď to budete robiť, urobíte to „zvláštne“, to celkom odlišné od všetkého, čo robí tento svet. Pre to zvláštne a celkom iné ste povolaní. Tak budete konať to, čo neprestajne koná váš nebeský Otec.

To je to najvznešenejšie a najťažšie - buďte dokonalí ako váš nebeský Otec. Presahuje to všetky naše sily. Pre človeka sa zdá, že je to nemožné.

Svet nemá iný obraz lásky, len ten, ktorý mu dal Boh.

Luboš Onderčín „v hĺbinách slova“!

Kus dreva

Jeden muž mal v salóne na čestnom mieste zavesený čudný predmet. Keď sa ho ktosi opýtal, prečo to tam má, začal rozprávať: „Raz som bol s dedkom na prechádzke v parku. Bolo to v jedno mrazivé zimné popoludnie. Dedko si vykračoval za mnou a usmieval sa, hoci už cítil ľarchu rokov. Mal choré srdce, bolo už veľmi slabé. Chcel som ísť k rybníku. Bol celý pokrytý ľadom! Tu by sa perfektne korčuľovalo, zvolal som, môžem sa ísť aspoň raz šmyknúť na ľad? Dedko mal o mňa strach. Vo chvíli, keď som stúpil na ľad, dedko povedal, dávaj si pozor...

Príliš neskoro. Ľad bol príliš tenký a ja som sa s krikom prepadol do vody. Rozochvený dedko odlomil konár a podal mi jeho koniec. Chytil som sa a on ma zo všetkých síl ťahal, až ma z diery v ľade vytiahol.

Plakal som a triasol som sa. Potreboval som len teplý kúpeľ a posteľ, no môjho dedka celá táto príhoda telesne i psychicky vyčerpala. V noci dostal srdcový záchvat a zomrel. Všetkých nás to veľmi zarmútilo.

Bežal som k rybníku a priniesol som odtiaľ konár. Ten konár, ktorým mi dedko zachránil život a prišiel pri tom o ten svoj! Kým budem žiť, bude visieť na tejto stene ako znak jeho lásky ku mne!“

Preto majú kresťania vo svojich domovoch kus dreva v tvare kríža

Rok nad evanjeliom

Pokúšanie na púšti

Scéna pokúšania na púšti, ktorú nazývajú neuveriteľnou, je v skutočnosti veľmi ľudská. Ježiš, Syn Boží a Syn človeka, ktorý chcel žiť ako my a zápasit' s našimi každodennými nebezpečenstvami, javí sa tu tak, že každý môže v ňom ako človekovi spoznať sám seba. Ježiš môže pomáhať tým, čo sú skúšaní, pretože sám prešiel skúškou utrpenia - hovorí sa v Liste Hebrejom (2, 18). „Veď nemáme veľkňaza, ktorý by nemohol cítiť s našimi slabosťami; veď bol podobne skúšaný vo všetkom...“ (Hebr 4, 15).

Pokúšania na púšti boli také isté, s akými sa stretávame my - majetok, kariéra, mnohé modly tohto sveta. Zneužívame chlieb, zneužívame svoju moc. „Povedz, nech sa z týchto kameňov stanú chleby!“ (Mt 4, 3)

Hlad je sila. Vyháňa vlka z lesa. Hlad veľí. A diabol to využíva. Človek ovláda svoju túžbu po jedle, no iba do určitej miery. Môže sa tiež stať vlkom. A chce omnoho viac, než potrebuje. Nielen chleba! Chlebom môže byť aj oblečenie, byť, auto, nákladná dovolenka... Hlad po chlebe a veciach tohto sveta - to sú osvedčení spojenci diabla. Jedných ženie a ničí túžbou po „chlebe“, druhých ničí tým, že využívajú túto neskrotnú túžbu pre seba. Niekoho pokorit', vyhladovať, zlomiť, zraziť na kolená! Urobiť ho závislým, nedať mu prácu, dať mu malý plat! Cieľ je vyrátaný - ak nechceš zahynúť od hladu, urob, čo ti kažeme! Potom dostaneš viac a pôjdeš ako na retiazke. Budeš chcieť stále viac a lepšie. A na svedomie zabudneš.

„Nielen z chleba žije človek...“ odpovedá Ježiš. Tieto slová možno považovať za veľké svetlo kresťanského života. Ježiš nám neponúka voľbu - buď chlieb, alebo Božie slovo. Veď pozná život človeka. Keďže nemôžeme žiť bez chleba, ľahko by sme sa zriekli Božieho slova. Vie, že v hladujúcom človekovi odumiera i duch. Hlad je zlý a neprijateľný stav pre zem i pre Božie kráľovstvo. Bez denného chleba niet ani kresťanského života. Preto prosíme: „Chlieb náš každodenný daj nám dnes.“ Prosíme o to každý deň. A dorábame si ho. Usilujeme sa o to, aby ho mal každý človek.

Chlieb sám však nestačí. Ľudia sa môžu zabíjať aj v hojnosti. A môžu zabíjať aj chlebom! Beda človekovi, ktorý chce stále viac a vyberanejšie jesť a stále viac mať, a pritom nevie, načo žije. Stáva sa zvieratom, ktorému nestačí nijaké množstvo chleba a majetku.

Nielen z chleba žije človek

Diabol prichádza na púšť za Ježišom s pokúšením: Staň sa divotvorcom a ovládni situáciu! Daj ľuďom chlieb a hojnosť, a získaš si ich! Ježiš odmietol urobiť z kameňov chlieb. To by bolo znamenalo nahraďiť nadprirodzenou silou prirodzenú činnosť človeka. Nebolo by to rozriešilo ani jediný problém ľudí a sveta. Ľudia majú dosť schopností, aby si dorobili chlieb. Aj si ho dorábajú čoraz premyslenejšie - až po najnovšiu mechanizáciu a stroje. No nevedia si rady s niečím iným - sami so sebou, so svojou povahou, hnevom, nenávisťou, s útočnosťou jedných proti druhým. Nevedia si rady s tým, čo Písmo nazýva hriechom.

V tejto situácii ľuďom nemohol natrvalo pomôcť nejaký zázrak. Ľudia by aj chlebom vedeli zabíjať, keby neboli vnútorne premenení v Kristovej milosti a vo viere. Tomuto cieľu slúžili aj ojedinelé zázraky, ktoré Ježiš neskôr vykonal. Preto toľko pripomínal pri svojich zázrakoch vieru: „Veríš? Prečo ste maloverní?“

Ľudia nepotrebujú premieňať kamene na chlieb. Boh im ho i tak premieňa od vekov z hlíny zeme. Potrebujú premenu v pravde a láske.

V priebehu dejín mnohí podľahli pokušeniu a utópii sociálnych zmien nezávisle od premeny a obnovy ľudského srdca a ducha. Sociálna zmena je dôležitá, niekedy je dokonca prvoradá. Je potrebné dať chlieb hladným, vyniesť zákony na ochranu chudobných, obmedziť svojvoľu bohatých. Ale to nevyrieši všetky problémy človeka. Aj človek hmotne zabezpečený môže byť nešťastný a dokonca aj nebezpečný. A ak sa utláčani dostanú nahor, vedia byť ešte krutejší, než boli predtým ich páni. V Afrike sme videli nových ministrov, ktorí si dávali robiť zlaté posteľe - a nasledoval prevrat za prevratom, tiekla krv.

Odevké pokušenie hovorí: Dajte prednosť hospodárskym otázkam a nechajte bokom otázku cnosti! Starajte sa o kariéru, o majetok, o nákladné dovolenky a odložte nabok svedomie. Ale čo potom nasleduje? Pozrite sa na svoj život o pár rokov!

Ježiš odmietol takéto pokušenie a odpovedal: Pokúšaš ma, aby som založil náboženstvo, ktoré by sa zaoberalo predovšetkým riešením materiálnych potrieb? Pokúšaš ma starať sa o chlieb a nestarať sa o vnútro človeka? Stať sa sociálnym reformátorom a nechať bokom spásu človeka, jeho hriech, potrebu odpustenia, vzťah k Bohu a večnosť? Nikdy! Nielen z chleba žije človek! Čo urobia ľudia, ak budú mať hojnosť, ale pritom budú sebci? Aký život si pripraví? Či do vojen šli len tí, čo mali málo? Alebo tí, čo mali mnoho a v rukách moc? A či kradnú len tí, čo majú málo alebo nič? Či nekradnú omnoho surovejšie tí, ktorí majú mnoho, ktorí majú v rukách moc a namiesto svedomia im vládne egoizmus? Nielen z chleba žije človek...

Ja viem, čo je hlad - hovorí Ježiš. V Nazarete sme prežili nejednu ťažkú chvíľu. Na púšti som týždeň nejedol. Mne nehovor o hladu! A napriek tomu, že viem, čo je núdz, odmietam starať sa len o telo. Nemôžeš povedať, že sa nestarám o sociálnu otázku. Žil som ako robotník a nemám nič. Nik nemôže povedať, že neviem, čo je chudoba, tvrdá práca a hlad. Žil som ako chudobný a postil som sa. A napriek tomu ti hovorím: Nielen z chleba žije človek! Moje evanjelium prináša chudobe viac než všetky čisto ľudské reformy a povstania. Oslobodí otrokov, pozdvihne biednych, zmení zákonodarstvo, naučí ľudí lepšie a účinnejšie spravovať zem...

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku